ΕΤΟΣ Γ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 12 Νοεμβρίου 1889 ΑΡΙΘ. 140

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 3
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης
Ἀριθ. 7 ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῆς Νέας Ἐφημερίδος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀπεστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

ΑΠΟ

ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΤΟ Α'. ΤΕΥΧΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱστορία τῆς Γυναικός.— Ἀναφορὰ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν κοινοβούλιον.— Ἀϊσχιά. Ἡ προσφιλεστάτη σύζυγος τοῦ Μωάμεθ (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).— Ἡ ὑπὲρ τῆς Κρήτης εὐεργετικὴ παράστασις.— Μαρία Μίτσελ (ὑπὸ κ. Καίτη Μάγνυσσον).— Ἡ ἀγωνία τῶν ἀνθέων.— Αἱ συνέπειαι τοῦ καθεστικοῦ βίου (ὑπὸ κ. Λευκῆς Ἤδουαρς).—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία.— Συνταγή.— Ἐπιφυλλίς.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΗΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ὑπάρχει ἄρα γυνὴ, ἥτις θὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὴν εἴδησιν ταύτην. Ὑπάρχει γυνὴ, ἧς ἡ καρδία δὲν πάλλει σήμερον ὑπὸ ἐνδομύχου συγκινήσεως καὶ χαρᾶς διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου τούτου. Ὑπάρχει γυνὴ, ἥτις δὲν ἔχει περιέργειαν νὰ γνωρίσῃ τὴν ἱστορίαν της, καὶ ἥτις δὲν θὰ ὑπερηφανεύηται διότι ἡ ἱστορία αὕτη γινομένη κοινὸν κτῆμα, θὰ μεταβάλῃ τὰς περὶ τῆς φύσεως, τοῦ πνεύματος, τῆς καρδίας ἡμῶν ἐσφαλμένας ἰδέας καὶ πεποιθήσεις καὶ θὰ ἐγκαινιάσῃ νέαν περίοδον ἐκτιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ, ὑπολήψεως καὶ λατρείας πρὸς τὸ ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἀδικούμενον γυναικεῖον φῦλον.

Ὑπάρχει γυνὴ, ἥτις δὲν θὰ θεωρήσῃ καθῆκον, τιμὴν, ὑποχρέωσιν νὰ ἐργασθῇ μετὰ φανατισμοῦ πρὸς διάδοσιν ἔργου, ἐξυπηρετοῦντος πασιφανῶς αὐτὸ τὸ φῦλον εἰς ὃ ἀνήκει. Καὶ ἐξεδόθη τὸ Α'. τεῦχος τῆς ἱστορίας αὐτῆς καθ' ὅλα ἀντάξιον τῆς χάριτος καὶ καλλαισθησίας τοῦ φύλου, εἰς ὃ ἀνήκει, εἰς ὃ ἀφιέρωται, καλλιτεχνικώτατον, μὲ ἐξώφυλλον ἀπεικονίζον τὴν Κλειὼ μεθ' ὅλων τῶν συμβόλων τῆς Ἱστορίας τῆς Γυναικός: τὴν ἑστίαν, τὴν ἠλακάτην, τὸν ἱστόν, τὸ ριπίδιον, τὸ κάτοπτρον, τὰ ἄνθη, τὴν λύραν, ἀλλὰ καὶ βιβλία, καὶ γραφίδα, καὶ γλαῦκα, καὶ περικεφαλαίαν καὶ ξίφος, καὶ τὴν πρόοδον μὲ τὸν φαεινὸν πυρσόν της ἐν ὡραίᾳ καὶ ἁρμονικωτάτῃ συμπλοκῇ τῶν Ἑλληνικῶν χρωμάτων. Ὡς δ' ἐν καλῷ σώματι, καλὴ ἐνοικεῖ ψυχή, οὕτω

καὶ τὸ περιεχόμενον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν αὐτὸν πλοῦτον.

Ἡ ἐποχή, ἣν περιγράφει εἶναι ἀληθῶς ἀπωτάτη, μακρυνή, μόλις ἀπὸ ὀλίγων ἐτῶν δεχθεῖσα τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτὸς τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ σκιόφως αὐτὸ ἡ προτομὴ τῆς γυναικὸς διαγράφεται φαεινή. Εἶναι ἴσως ἡ θειοτέρα, ἡ εὐγενεστέρα καὶ εὐεργετικωτέρα τοῦ βίου της περιόδος. Ἀκολουθήσατε τὴν ἀνέλιξιν τῆς γυναικείας δράσεως μετὰ προσοχῆς, κατὰ τὰ πρῶτα τέσσαρα κεφάλαια καὶ μεθ' ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὰς δυστυχίας της, βεβαίως θὰ τὴν ζηλεύσητε, σεῖς ἡ χαϊδευμένη τοῦ πολιτισμοῦ. Ὄχι διότι κατώρθωσε νὰ ἐπικρατήσῃ τοῦ ἀνδρός, ὄχι διότι τὰ τέκνα ἔφερον τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ διότι διήνοιξε πρώτη τὴν ὁδὸν τοῦ ἠθικοῦ βίου, διότι πρώτη ἔθηκε τὰς βάσεις τοῦ πολιτισμοῦ. Βλέπετε πόσον ὁ Θεὸς ἐφάνη δίκαιος. Εἰς τὸν ἄνδρα ἐχάρισε μῦς ἰσχυρούς, εἰς τὴν γυναῖκα τὸν τίτλον ΜΗΤΗΡ.

Τίτλος ἀνώτερος καὶ ἰσχυρότερος πάσης φυσικῆς δυνάμεως. Τίτλος ὃν ἐφθόνησεν ὁ ἀνὴρ καὶ ὃν ἐδοκίμασε νὰ προσοικειωθῇ, προσποιούμενος τὰς ὀδύνας τοῦ τοκετοῦ, κατακλινόμενος καὶ θερμὰς βοτάνας πίνων καὶ τὸ τέκνον εἰς τοὺς στείρους αὐτοῦ μαστοὺς θηλάζων.

Ἀναγινώσκουσαι τὰ κεφάλαια ταῦτα θὰ ἐννοήσητε τὴν δύναμιν τῆς μητρότητος, σεῖς αἱ μητέρες, αἱ πολλάκις μεμψιμοιροῦσαι δι' αὐτήν. Θὰ τὴν ἐννοήσωσι καὶ ἐκεῖναι, αἵτινες προτιμῶσι τὴν ἄγονον καὶ ἐπιζήμιον ἐν τῷ κόσμῳ πρόσκαιρον λάμψιν των, ἀντὶ τῆς ὑπὲρ τὴν μητρικὴν κοιτίδα εὐγενοῦς καὶ πολυτίμου παρουσίας των.

Οἱ σύζυγοι, οἱ ἀδελφοί μας, οἱ πατέρες μας ἀντὶ νὰ μᾶς νομίζωσι σκεύη πολυτελείας, ἴσθ' ὅτε δὲ καὶ βλάβης θὰ ἐκπλαγῶσι διὰ τὴν ἐν ἡμῖν δύναμιν, ἣν θὰ προσπαθήσωσι παντὶ σθένει νὰ ἐκμεταλλευθῶσι καὶ χρησιμοποιήσωσι. Τὴν δύναμιν αὐτὴν θὰ τὴν ἴδωσι πιστοποιουμένην ἀπὸ τὸν δίκαιον καὶ ἀμερόληπτον αὐτὸν κριτήν: τὴν «*Ἱστορίαν τῆς Γυναικὸς ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι σήμερον*, ἧς τὸ πρῶτον τεῦχος ἐξεδόθη σήμερον.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Πρώτην ἤδη φορὰν αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ἐξανίστανται, καὶ πρῶτον ἐν σώματι ἀπευθύνονται πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν καὶ Κυβέρνησιν.

Δὲν ἀπαιτοῦσι κατάργησιν φόρων ἐπὶ τῶν εἰδῶν τῆς καθημερινῆς χρήσεως καὶ πολυτελείας, ἵνα ὡραιότεραι πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ἀνδρῶν ἄνευ πολλῶν δαπανῶν παρίστανται, ἀλλ' ἀπαιτοῦσιν ἐν ὀνόματι τῆς προόδου καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους τὴν ἵδρυσιν δημοσίων ἐκπαιδευτηρίων, τὴν ἵδρυσιν πρακτικῶν καὶ τεχνικῶν σχολείων, ἐν οἷς νὰ μορφοῦται τὸ πνεῦμα καὶ ἡ καρδία τῶν θυγατέρων των, ἐν οἷς νὰ διδάσκωνται αὗται τὴν ἐθνοσώτηρα καὶ ζωοπαραγωγὸν ἐργασίαν.

Ἡ κάτωθι ἀναφορὰ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδοθῇ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Βουλὴν καὶ Κυβέρνησιν. Τούτου μὴ κατορθωθέντος τότε, λόγῳ συσωρεύσεως πολλῆς ἐργασίας ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ἀνεβλήθη ἡ ἐπίδοσις αὐτῆς κατὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον.

Παρακαλοῦνται δὲ αἱ κυρίαι τῆς πρωτευούσης νὰ μεταχειρισθῶσιν ἅπασαν αὐτῶν τὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συγγενῶν ἢ φίλων των βουλευτῶν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ διὰ τῆς ἀναφορᾶς ἡμῶν ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Τοῦτο ἔσται τὸ πατριωτικώτερον αὐτῶν ἆθλον, ἡ μεγίστη των ἐκδουλεύσεων ἣν δύνανται νὰ παράσχωσιν πρός τε τὸ φῦλον των καὶ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος.

ΑΝΑΦΟΡΑ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ἥμισυ ἀκριβῶς τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ ἐκφράζομεν σήμερον τὰς ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ Βασιλέως διαπύρους εὐχάς μας. Ὡς σύζυγοι καὶ μητέρες εὐνομουμένων πολιτῶν, διανυσάντων εἰκοσιπενταετῆ περίοδον προόδου καὶ ἐθνικῆς εὐημερίας, θερμὰς ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν Θεὸν εὐλογίας ὑπὲρ τοῦ ἀνακτος καὶ τῶν κατὰ καιροὺς πατρικῶς κυβερνησάντων τὸ ἔθνος, συναισθανόμεναι ὅτι πᾶν ὅπερ ὑπερτῶν συζύγων καὶ τῶν υἱῶν ἡμῶν ἐγένετο, ἀνταναklᾷ ἐμμέσως καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας ἡμῶν εὐτυχίας.

Καὶ ἐγένοντο βεβαίως πολλὰ κατὰ τὴν εἰκοσιπενταετῆ ταύτην περίοδον. Ἓν βλέμμα ἀρκεῖ νὰ ῥίψῃ τις ἀνὰ τὴν πρωτεύουσαν, τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰς ἐλαχίστας τῶν Ἑλληνικῶν κωμοπόλεων, ὅπως πεισθῇ περὶ τῆς ἐκπολιτιστικῆς πορείας, ἣν βασιλεία τε καὶ κυβερνήσεις ἐχάραξαν καὶ ἐν ᾗ ὑπερήφανοι καὶ θαρραλέοι βαίνουσιν οἱ ἀπόγονοι τῶν ἐκπολιτιστῶν τῆς Ὑφηλίου. Πολυπληθῆ ἐκπαιδευτήρια καὶ γυμνάσια ἀνὰ πᾶσαν ἑλληνικὴν γωνίαν ἱδρύθησαν, σχολαὶ στρατιωτικαὶ καὶ ναυτικαί, σχολαὶ βιομηχανικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ ἀνοίγουσι τὰς θύρας των δωρεὰν εἰς πάντα τὸν βουλόμενον ν' ἀναπτυχθῇ, νὰ μορφωθῇ, νὰ ἐξασφαλίσῃ ἑαυτῷ μέλλον αἴσιον, μέλλον δόξης καὶ προόδου, μέλλον ἐθνικοῦ πλούτου καὶ μεγαλείου.

Ἐντεῦθεν ὁ υἱὸς τοῦ χειρώνακτος, τοῦ ποιμένος, τοῦ γεωργοῦ, ὁ πρὸ εἰκοσιπενταετίας γεννηθεὶς ἐν σκοτεινῇ γωνίᾳ ἑτοιμορρόπου καὶ ξυλοκτίστου καλύβης ὑπὸ χωρικῶν ἀσήμων καὶ ἀμαθῶν ἀνῆλθε σήμερον εἰς τὰ ἀνώτατα τῶν ἀξιωμάτων, κατέλαβεν ἐπίδοξον θέσιν ἐν τοῖς ἑδωλίοις τοῦ κοινοβουλίου, παρακάθηται εἰς τὰ βασιλικὰ γεύματα, διαπρέπει ὡς διπλωμάτης ἐν χρυσοπαρύφῳ περιβολῇ, φέρει ὑπερήφανος τὴν σπάθην ἀξιωματικοῦ, δι' ἧς ἡ πατρὶς ἐτίμησεν αὐτόν, ἢ συναλλάσσεται ὡς τραπεζίτης μετὰ τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν ἐμπορικῶν οἴκων.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἡ κατὰ τὴν εἰκοσιπενταετῆ περίοδον πορεία τοῦ Ἕλληνος πολίτου, ὅστις ὀργῇ πρὸς τὴν πρόοδον, πρὸς τὴν δόξαν, πρὸς τὸν πολιτισμόν, ὅστις διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν εὐφυΐας, φιλοπονίας καὶ φιλομαθείας ἀπέδειξε καὶ ἐπιστοποίησεν ὅτι εἶναι ἀντάξιος τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ θυσιῶν καὶ τῆς διηνεκοῦς μερίμνης τοῦ ἔθνους καὶ τῶν κυβερνώντων αὐτό.

Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν ἐκθηλωθεῖσαν καὶ ἐν πᾶσι σαφῶς καταφαινομένην πρόοδον ταύτην, διατί πάντες καὶ πᾶσαι παραπονούμεθα, διατί ἀνὰ πᾶσαν κοινωνικὴν τάξιν φοβεραὶ ἀνωμαλίαι παρατηροῦνται, διατί ἡ ἠθικὴ τοῦ Ἕλληνος μόρφωσις φαίνεται ὑστεροῦσα τῆς πνευματικῆς! Τὸ **διατί** αὐτὸ εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐντελεῖ καὶ πλήρει ἀκηδείᾳ τῶν ἑκάστοτε κυβερνήσεων πρὸς τὸν ζωτικώτερον παράγοντα τῆς ἠθικῆς προαγωγῆς: **τὴν γυναῖκα.** Τί ἐγένετο ὑπὲρ αὐτῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς διανυθείσης εἰκοσιπενταετηρίδος ταύτης! Τίς τῶν κατὰ καιροὺς κυβερνησάντων τὸ ἔθνος ἔλαβε τὸν κόπον νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἡ γυνὴ ἀποτελεῖ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ἡ μόρφωσις καὶ ἀνάπτυξις αὐτῆς δέον νὰ βαίνῃ ἐκ παραλλήλου σύμφωνος πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρός!

Ποῦ δὲ αἱ ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς, καλλιτεχνικῆς, ἠθικῆς καὶ οἰκονομικῆς μορφώσεως αὐτῆς ἱδρυθεῖσαι σχολαί! Ποῦ ἡ πρόοδος τῆς γυναικὸς κατὰ τὸ εἰκοσιπενταετὲς τοῦτο διάστημα! Πλὴν τῆς στοιχειώδους γραφῆς καὶ ἀναγνώσεως, ἣν ἀτελὴς δημοτικὴ παίδευσις παρέχει αὐτῇ, τί δύναται νὰ πιστοποιήσῃ ὅτι ὑπολογίζεται κἂν καὶ αὕτη ὡς λογικὸν τῆς κοινωνίας μέλος, χρῆζον μερίμνης καὶ προστασίας! Πλὴν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ ἵδρυσις δύο ἢ τριῶν ἀνωτέρων, πλὴν ἐν πολλοῖς ἀτελῶν Παρθεναγωγείων, — ἐν οἷς ἀντὶ ὑπερόγκων διδάκτρων παρέχεται ποιά τις ἐπὶ τὸ ἀνθρωπινώτερον μόρφωσις πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς πρωτευούσης καὶ *μόνης* — ποῖον τὸ δημόσιον ἵδρυμα τὸ δεχόμενον δωρεὰν τὰς νέας Ἑλληνίδας, παρ' ὧν ἡ πολιτεία τὰ πάντα προσδοκᾷ! Ἴσως οἱ πολλοί, οἱ ἀδαῶς τῶν πραγμάτων ἔχοντες ἀτενίζουσιν ὑπερηφάνως πρὸς τὸ Ἀρσάκειον Παρθεναγωγεῖον, τὸ ἑκάστοτε αὐξάνον τὰ ἑκατομμύριά του διὰ τῶν ἀδρῶν διδάκτρων, ἅτινα αἱ πτωχαὶ καὶ ἄποροι ὑποχρεοῦνται νὰ ἀποτίωσιν ὡς φόρον τῆς πνευματικῆς αὐτῶν μορφώσεως. Ἀποστρέψατε ταχέως τὸ βλέμμα! Τὸ Ἀρσάκειον εἶναι σχολὴ ἑταιρικὴ ἢ ἰδιωτικὴ ὡς εἶναι ἡ τῆς κ. *Χιλλ*, τῆς κ. *Σιμοπούλου* καὶ αἱ λοιπαὶ ἰδιωτικῶς λειτουργοῦσαι ἐν Ἀθήναις τοιαῦται.

Ἀλλὰ μὴ ἐὰν αἱ κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεις ἐθεώρησαν περιττὴν διὰ τὴν γυναῖκα τὴν πνευματικὴν μόρφωσιν, ἐλήφθη τοὐλάχιστον πρόνοιά τις περὶ ἱδρύσεως πρακτικῶν σχολῶν, ὅπως ἐν αὐταῖς δωρεὰν μορφοῦνται καλαὶ οἰκοδέσποιναι, καλαὶ κόπτριαι καὶ ῥάπτριαι, καλαὶ τροφοί, καλαὶ μαγείρισσαι, καλαὶ τεχνίτιδες, δυνάμεναι νὰ ἀντοποκρίνωνται ἐπιτυχῶς, κατὰ τοῦτο τοὐλάχιστον, εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν πλείστων παρ' ἡμῖν ἀνδρῶν, οἵτινες τὴν ἐν τούτοις καὶ μόνοις τῆς γυναικὸς τελειοποίησιν εὐχαρίστως ἀναγκαίαν ἀναγναρίζουσι! Ἡ ἐντελὴς δὲ αὕτη περὶ τῆς γυναικὸς ἀκηδεία τί ἄλλο συνεπάγεται ἢ τὴν ἠθικὴν τοῦ ἔθνους κατάπτωσιν καὶ αὐτὴν τὴν τοῦ ἀνδρὸς κακοδαιμονίαν!

Αἰτιῶνται τὰς γυναῖκας ὡς ἐπιπολαίους, κούφας, ματαίας, κακὰς συζύγους, κακὰς μητέρας, ἐπιδιδομένας εἰς τὴν πολυτέλειαν, τὴν σπατάλην καὶ ἐν γένει εἰς πᾶν κακόν, ἀλλὰ τίς *πταίει*, δι' ὅλα ταῦτα! Ποῦ καὶ πῶς δύνανται αἱ γυναῖκες νὰ μορφωθῶσιν ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, νὰ καταστῶσι καλαί, ἔμφρονες, αὐστηραί, ἐγκρατεῖς, οἰκονόμοι, ἀφοῦ διὰ τοὺς ἄνδρας χορηγοῦνται γενναιότατα καὶ διαψιλότατα τὰ πρὸς τοῦτο μέσα, δι' αὐτὰς δὲ οὐδείς ποτε ἐμερίμνησεν, οὐδεὶς ἠσχολήθη, οὐδεὶς εἰργάσθη, οὐδεὶς ἐνομοθέτησεν.

Πάντες οἱ μεγάλοι τῆς ὑφηλίου ἄνδρες ἐνόησαν καὶ ἀνωμολόγησαν ὅτι ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ ἠθικῇ τῆς γυναικὸς ἀναπτύξει ἔγκειται αὐτὴ αὕτη ἡ τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους πρόοδος. Κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα εἰκοσαετίαν τοιαύτη ἐλήφθη ὑπὲρ αὐτῆς μέριμνα, ὥστε σύμπασα ἡ Εὐρώπη καὶ ἡ Ἀμερικὴ φαίνεται κατὰ τοῦτο καὶ μόνον σιωπηλῶς πλὴν συμφώνως ἐργαζομένη καὶ δραστηρίως ἀναλαβοῦσα τὰ ἡνία τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς χειραφετήσεως τῆς γυναικός. Καὶ ὁ Βίσμαρκ, καὶ ὁ Γλάδστων, καὶ ὁ Σαλισβουρὺ καὶ ὁ Λοκρουᾶ καὶ ὁ Γορτσακὼφ καὶ πάντες οἱ διέποντες τὰς τύχας τῆς μεγάλης τῶν Τσάρων ἐπικρατείας, τῆς Δανίας, τῆς Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, τῆς Αὐστρίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Ἱσπανίας καὶ Πορτογαλλίας, τῆς Ρουμανίας, τῆς Σερβίας, καὶ *αὐτῆς* τῆς Βουλγαρίας μετὰ πυρετῶδους ἐργάζονται ζήλου ὑπὲρ τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῆς γυναικός. Ἄπειρα ἐδαπανήθησαν ἑκατομμύρια ὑπὲρ ἱδρύσεως γυμνασίων τῶν θηλέων καὶ πρακτικῶν σχολῶν οὐ μόνον ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀσημοτέρας τῶν κωμοπόλεων. Ἔνυλοι διατηροῦνται ἔτι αἱ λέξεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἰταλίας Κρίσπη, ὅστις θερμῶς ὑπεστήριξε καὶ δι' εὐφραδεστάτου λόγου ἐν τῷ Ἰταλικῷ κοινοβουλίῳ κατέδειξε τὴν ἀνάγκην ὑγιοῦς ἀνωτέρας μορφώσεως τοῦ γυναικείου φύλου, ὑπὲρ ἧς τοσαῦτα κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ Ἰταλία ἐδαπάνησε.

Διατί δὲ ἡ Ἑλλὰς νὰ τίθηται ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν μετὰ τῆς Τουρκίας μοίρα! Ἢ μὴ διότι αἱ γυναῖκες στεροῦνται τοῦ δικαιώματος τοῦ ψηφίζειν θεωροῦνται ὑπάρξεις οὐδὲν ἐν τῷ τόπῳ δυνάμεναι. Διατί ἡ Ἑλλὰς ἡ πλημμυρήσασα τὸν κόσμον ἐπιστημόνων καὶ διδακτόρων ἱκανῶν καὶ ἀνικάνων, ἡ ἐπιτρέψασα, ὅπως τόσοι κατ' ἔτος βραχίονες ἀποποιῶνται τὴν ἐργασίαν των πρὸς τὴν γεωργίαν καὶ τὰς μὴ εὐγενεῖς τέχνας, νὰ ἐπιμένῃ κρατοῦσα τὴν γυναῖκα ἐν τῷ σκότει, ἐν τῇ ἀκηδείᾳ, ἐν τῇ ἀμαθείᾳ, ὑποθάλπουσα οὕτω τὴν παρ' αὐτῇ διολισθαίνουσαν ἀνεπαισθήτως ὀκνηρίαν, δι' αὐτῆς δὲ καὶ πάσας τὰς κακίας καὶ ἐλαττώματα. Τὸ **διατί** εἶναι βεβαίως δυσεξήγητον καὶ δυσνόητον, ἀφοῦ οὐδείς ποτε καὶ ἐρρόντισε νὰ τὸ ἐξετάσῃ ἢ συζητήσῃ. Τῷ ὅτι ὅμως ἐπείγουσα παρίσταται ἡ ἀνάγκη λήψεως συντόνων ὑπὲρ τῆς γυναικείας ἀναπτύξεως μέτρων οὐδεὶς δύναται νὰ διαφιλονικήσῃ.

Ἐν ὀνόματι ὅθεν τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τοῦ ἔθνους αἱ Ἑλληνίδες ἐξανιστάμεθα σήμερον καὶ ἀπαιτοῦμεν ὅπως ἡ πολιτεία μεριμνήσῃ καὶ περὶ ἡμῶν. Αἰτοῦμεν ὅπως διὰ καταλλήλου νόμου εἰσαγομένου ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ἀπορασισθῇ ἡ ἵδρυσις δημοσίων λυκείων τῶν θηλέων εἰς τὰ μεγαλήτερα τῆς Ἑλλάδος κέντρα, ἀντιστοιχούντων πρὸς τὰ γυμνάσια τῶν ἀρρένων. Αἰτοῦμεν ὅπως ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοὐλάχιστον ἱδρυθῇ πρακτικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ σχολή, ἐν αἷς αἱ πτωχαὶ κόραι νὰ ἐκμανθάνωσι βιοποριστικὰς γυναικείας τέχνας καὶ ἐπαγγέλματα, καὶ ἐξασφαλίζωσιν οὕτω ἑαυταῖς βίον ἄνετον καὶ ἔντιμον.

Τὰς αἰτήσεις μας ταύτας αἱ Ἑλληνίδες καθυποβάλλομεν σήμερον πρὸς τὸ κοινοβούλιον καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Ἔχομεν δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον τῆς αἰτήσεώς μας ἀναγνωρισθήσεται ὑπό τε τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὅτι θέλει τεθῇ τέρμα εἰς κατάστασιν ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ μάλα ἐπιζήμιον εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος.

Ἕπονται 2,850 ὑπογραφαί.

ΑΙΣΧΙΑ Η ΠΡΟΣΦΙΛΕΣΤΕΡΑ ΤΟΥ ΜΩΑΜΕΘ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ἤθελεν ἴσως ὑποτεθῇ ὅτι αἱ μωαμεθανίδες οὐδεμίαν ἄλλην ἱστορίαν ἔχουσιν ἢ τὴν τῆς καλλονῆς των, οὐδένα ἄλλον προορισμὸν ἢ τὸ νὰ κοσμῶσι τοὺς γυναικωνῖτας. Πτωχαὶ γυναῖκες! Πόσα παθητικώτατα κεφάλαια ἐγράφησαν εἰς τιμήν των καὶ οἷον μεγαλουργὸν διεδραμάτισαν μέρος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους των.

Τὴν γυναῖκα ὁ Μωάμεθ ἐθεώρησεν ὡς τὸ εὐωδέστερον μῦ-

φρον, τὸ ὡραιότερον κόσμημα τῆς γῆς. Ἀλλὰ τὸ μῦρον, ἔλεγεν οὗτος, πρέπει νὰ κλείηται ἑρμητικῶς εἰς πολύτιμον φιαλίδιον, ἵνα μὴ ἀπωλέσῃ τὰ ἀρωματικὰ στοιχεῖα του, καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματα ἐντὸς βελουδίνων καὶ λειοσυρικῶν, ἀλλὰ καὶ σκοτεινῶν θηκῶν, ἵνα μὴ χάνωσι τὴν λάμψιν των.

Ἐντεῦθεν οἱ γυναικωνῖται καὶ ὁ ἐν αὐτοῖς βίος τῶν γυναικῶν. Ἀλλὰ πρὸ τῆς καθιερώσεως τῶν γυναικωνιτῶν, ὁ Μωάμεθ μετεχειρίσθη τὴν γυναῖκα ὡς ὄργανον εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ πολιτικὰς μεταρρυθμίσεις του, εἰς ἐξομάλυνσιν τῶν δυσχερῶν, ἃς ἀπήντα ἐν τῇ ἐκπολιτιστικῇ πορείᾳ του, ἐὰν ἡ πορεία αὐτοῦ δύναται νὰ θεωρηθῇ τοιαύτη.

Τοὺς ἐχθρούς του ἀφώπλιζε καὶ εἰς φίλους μετέβαλλε, συνάπτων γάμους μετὰ τῶν θυγατέρων καὶ ἀδελφῶν αὐτῶν ἢ νυμφεύων μετὰ ὡραίων γυναικῶν, ἃς μετὰ παρέλευσιν χρόνου ἐδικαιοῦντο νὰ ἐγκαταλείπωσι. Ἀλλ' ὡς νομοθέτης προνοητικός, ὡς λάτρης ἰδίᾳ φανατικὸς τοῦ ὡραίου φύλου, κατανοῶν ὅτι οἱ αὐθαίρετοι οὗτοι καὶ εὔκολοι γάμοι ἐξέθετον εἰς τοὺς κινδύνους τῆς ἐγκαταλείψεως τόσας δυστυχεῖς ὑπάρξεις, ἀνέλαβε νὰ νυφεύηται πᾶσαν γυναῖκα ἐγκαταλειπομένην παρὰ τοῦ συζύγου της. Τοῦτο μετέβαλλε τὸ χαρέμιόν του εἰς μέγα γυναικεῖον στρατόπεδον, ἐν ᾧ καὶ στάσεις καὶ συνωμοσίαι καὶ ἐμφύλιοι ταραχαὶ συνεχέστατα ὑπεκινοῦντο.

Μεταξὺ τῶν συζύγων αὐτοῦ ἡ κατορθώσασα νὰ προσελκύσῃ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην του ἦτο ἡ Αἴσχιά, θυγάτηρ εὐγενοῦς Μουσουλμάνου τοῦ Ἀβού-Βέκρ. Πολιτικὸς τέως ἀντίπαλος τοῦ Μωάμεθ ἐγένετο φίλος καὶ σύμμαχός του ἐπιστήθιος, ἀφ' ἧς ἡ ὡραία θυγάτηρ του προσείλκυσε τὰ βλέμματα τοῦ προφήτου καὶ ἐνέπνευσεν εἰς τὴν ψυχήν του ἔρωτα καὶ συμπάθειαν. Ἀλλ' ἡ ἡλικία της ἦτο πολὺ νέα, ἀνεβλήθη ὅθεν ἡ ἐν τῷ προφητικῷ χαρεμίῳ κατάταξίς της μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους. Ἐγένετο ἡ δευτέρα αὐτοῦ σύζυγος, ἀληθῶς ὅμως ἡ μᾶλλον προσφιλὴς πασῶν ἐν τῇ καρδίᾳ του. Εἰς τοῦτο συνετέλεσεν ὄχι μόνον ἡ καλλονή της, ἀλλ' ἰδίᾳ τὸ ἐπαναστατικὸν καὶ ζωηρὸν πνεῦμα της. Δὲν ἐκλείετο αὐτὴ εἰς γυναικωνίτας, ἀλλ' οὔτε ὑπετάσσετο εἰς εὐνούχους. Δὲν δύναμαι νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σοῦ, ἔλεγε πρὸς τὸν Μωάμεθ, θὰ σὲ ἀκολουθήσω καὶ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ εἰς τὰς μάχας. Καὶ ἀληθῶς εἶναι ἐκ τῶν ὀλίγων Μουσουλμανίδων γυναικῶν, αἵτινες ἠνόησαν τί ἡ γυνὴ δύναται καὶ ποῖος εἶναι ὁ προορισμός της ἰδίᾳ πλησίον ἀνδρῶν τοιαύτας κοινωνικὰς ἀναλαμβανόντων μεταρρυθμίσεις.

Τόσην δ' ὁ Μωάμεθ ἔτρεφεν ὑπόληψιν πρὸς τὴν σύντροφον ταύτην τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου του, ὥστε αὐτὴν ἐθεώρησε ὡς τὴν μόνην κατάλληλον νὰ καθορίσῃ καὶ διατυπώσῃ τὰ καθήκοντα καὶ τὸν προορισμὸν τῶν ὁμοφύλων της ἀπέναντι τῶν ἰδίων αὐτῶν συζύγων.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ λόγων ζηλοτυπίας μεγάλαι καὶ τρικυμιώδεις ἐξηγείροντο συνεχέστατα στάσεις παρὰ τῶν πολυαρίθμων γυναικῶν τοῦ Προφήτου, ἡ Αἴσχιά, ἵνα ἅπαξ διὰ παντὸς ἀφαιρέσῃ ἀπὸ αὐτὰς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐνοχλῶσι τὸν προσφιλῆ τῆς καρδίας της—διότι ἀντικείμενον τῶν ζηλοτυπιῶν ἦτο πάντοτε αὐτὴ—συνεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ χαρεμίου καὶ μὲ ὕφος ἐμπνευσμένον καὶ κατανυκτικὸν εἶπεν:

«Ἀδελφαί μου!! Χθὲς ὁ προφήτης τοῦ Θεοῦ ἦλθε πρός με καὶ μοὶ εἶπε: Αἴσχιά! Ἔρχομαι νὰ σοὶ δώσω συμβουλὰς καὶ «σοὶ εἴπω λέξεις, αἵτινες θὰ σὲ ὁδηγήσωσι κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν «οὐρανόν. Ἐπίβλεψον καλῶς ἐπὶ σεαυτήν, μελέτησον τοὺς διαλογισμοὺς καὶ τὰς σκέψεις σου. Ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου εἰς «τὴν κόλασιν καὶ εἶδον ὅτι σεῖς, ὦ γυναῖκες, εἶσθε τὰ εὐφλεκτότερα στοιχεῖα, ἅτινα τὸ πῦρ τῆς κολάσεως καταφλέγει καὶ «ἀφανίζει.

Καὶ διατὶ τοῦτο, προφῆτα τοῦ Θεοῦ; ἠρώτησα ἐγώ.

«Διότι δὲν ἠξεύρετε νὰ ὑπομένητε ἐν ταῖς δοκιμασίαις καὶ «νὰ γνωρίζητε χάριτας πρὸς τοὺς εὐεργέτας σας. Διότι εἶσθε «ἀγνώμονες, ὑβρίστριαι, διότι τὸ πνεῦμασας ἀποτυφλοῦται εὐ«κόλως, ἡ διάνοια καὶ οἱ διαλογισμοί σας εἶναι ταπεινοί, διότι «δὲν δύνασθε νὰ προσκυνᾶτε τὸν Θεόν σας ὡς ἡμεῖς.»

Καὶ ὑπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἡ Αἴσχιὰ ἐξηκολούθησε διηγουμένη πρὸς τὰς ἀντεραστρίας της τὰς ρήσεις τοῦ προφήτου, περάνασα διὰ τῶν λέξεων, ὅτι πᾶσα γυνή, ἥτις αὐθαδιάζει εἰς τὸν σύζυγον της καὶ ἀντιφέρεται κατ' αὐτοῦ θέλει τιμωρηθῆ διὰ φρικωδῶν ποινῶν ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ. Ἡ γλῶσσα της, λέγει, θὰ κρέμαται ἐκτὸς τοῦ στόματος της εἰς μῆκος ἑβδομήκοντα σπιθαμῶν καὶ θὰ περιελίσσεται περὶ τὸν λαιμόν της ὡς ἀποτρόπαιος ὄφις.

Καὶ διατί, ὦ πανίσχυρε προφῆτα, δὲν ὁδηγεῖς τὰς γυναῖκας σου εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καλοῦ, ἠρώτησα ἐγώ, λέγει ἡ Αἴσχιά.

Διότι ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ μὴ εἶπεν: ἡ γυνὴ ἐγεννήθη ἀπὸ μίαν πλευράν, εἶναι ὅθεν τόσον λεπτή, ὥστε, ἐὰν ὁ ἀνὴρ θελήσῃ νὰ τὴν ἀνορθώσῃ διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ τὴν κατασυντρίψῃ. Ἐργάσθητι σύ, Αἴσχιά, εἰς σωφρονισμὸν τῶν ἀδελφῶν σου, πρὶν ἢ ἡ θεία δίκη καταδικάσῃ αὐτὰς εἰς τὴν κόλασιν τοῦ ᾅδου.

Καὶ ὄντως διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ πολυπληθεῖς σύζυγοι τοῦ προφήτου ἔπαυσαν στασιάζουσαι κατ' αὐτοῦ, δὲν ἔπαυσαν ὅμως ζητοῦσαι καὶ νὰ καταρρίψωσι τὸ γόητρον ὅπερ, ἡ Αἴσχιὰ ἐξήσκει ἐπὶ πάντων. Ὅ,τι ἰδίᾳ δὲν ἠδύναντο νὰ τῇ συγχωρήσωσιν, ἦτο ἡ ἐλευθερία ἣν ἔχαιρε καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ συνοδεύῃ τὸν Μωάμεθ εἰς τὰς μάχας καὶ τὰς ἐκδρομάς του. Ἡμέραν δέ τινα καθ' ἣν ὁ Μωάμεθ μετὰ τοῦ στρατοῦ του ἐπέστρεφεν ἐκ τῆς κατὰ τῶν Μολταγέκη μάχης, ἡ Αἴσχιὰ ἀπώλεσε τὸ περιδέραιον της, ὅθεν καὶ κατῆλθε τῆς καμήλου της πρὸς ἀναζήτησιν αὐτοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ συνοδεία τοῦ Μωάμεθ ἐπροχώρησε καὶ ὅτε ἡ Αἴσχιὰ ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω ὁ στρατὸς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ συμπαρασύρας καὶ τὴν κάμηλον της. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐξερράγη εἰς λυγμούς, εὑρεθεῖσα οὕτω μόνη εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην ἔρημον. Νέος τις Ἄραψ διερχόμενος ἐκεῖθεν, τὴν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς καμήλου του καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μωάμεθ.

Αἱ γυναῖκες ἰδοῦσαι τὴν Αἴσχιὰν συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ὡραίου καὶ σφριγῶντος ἐκείνου νεανίου, ἐσυκοφάντησαν αὐτὴν παρὰ τῷ Μωάμεθ. Συνεπείᾳ τῆς συκοφαντίας ταύτης ἡ Αἴσχιὰ ἐκλήθη νὰ ἀπολογηθῇ ἐνώπιον συμβουλίου, συγκροτηθέντος ὑπὸ τοῦ πατρός της, τοῦ συζύγου καὶ ὑπὸ τοῦ συμβούλου αὐτοῦ Ὀμὲρ-Ρομάν. Τὸ συμβούλιον ἀνεγνώρισε τὴν ἀθωότητά της καὶ ἡ Αἴσχιὰ ἀνέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Μωάμεθ, ὅστις πάσχων ἤδη καὶ αἰσθανόμενος τὸ τέλος τοῦ βίου του ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς δωμάτια, ἔνθα καὶ ἀπέθανε, καταρώμενος τὸν καλίφην Ἀλῆν, ὅστις ἐτόλμησε νὰ τὸν συμβουλεύσῃ νὰ καλέσῃ τὴν προσφιλῆ τῆς καρδίας του εἰς ἀπολογίαν.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μωάμεθ ἡ Αἴσχιὰ ἀπεσύρθη εἰς τὴν Μέκκαν, ὅπου καὶ συνεμάχησε μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ καλίφου, ἐξεγείρασα φοβερὰν ἐναντίον αὐτοῦ στάσιν. Ἐν τῇ συγκροτηθείσῃ μάχῃ οἱ γενναιότεροι τῶν στρατηγῶν της ἐφονεύθησαν καὶ ἡ Αἴσχιὰ μετ' ἐπίμονον ἀντίστασιν καὶ πεισματώδη αἱματοχυσίαν συνελήφθη αἰχμάλωτος τοῦ ἀμειλίκτου αὐτῆς ἐχθροῦ, τοῦ φοβεροῦ Ἀλῆ. Οὗτος ὄχι μόνον δὲν ἐτόλμησε νὰ κακοποιήσῃ τὴν ἀνδρείαν καὶ ἡρωϊκὴν χήραν τοῦ προφήτου, ἀλλὰ καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της τεσσαράκοντα δούλας, τῇ συνοδείᾳ τῶν ὁποίων ἐξαπέστειλεν αὐτὴν εἰς Μέκκαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν.

Ἐκ τῆς ἱστορίας ταύτης ἀποδεικνύεται ὅτι ἐνομοθέτησε μὲν ὁ Μωάμεθ αὐστηροὺς καὶ παραλόγους διὰ τὸ γυναικεῖον φῦλον νόμους, οὓς αἱ πολιτικαὶ ἢ θρησκευτικαὶ ἀνάγκαι ἐπέβαλον αὐτῷ, ἀλλ' αὐτὸς οὗτος πρῶτος κατεφρόνει τὰς ὡς ἀνδράποδα εἰς αὐτοὺς ὑποκυψάσας καὶ ἀνήγαγεν εἰς ζηλωτὴν περιωπὴν ἐκείνην, ἥτις ἐτόλμησε νὰ ἀποτινάξῃ τὸν ἀφόρητον καὶ δουλικὸν τοῦτον ζυγόν.

Μετὰ τῆς Αἴσχιᾶς διῆλθε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του, αὐτὴν συνεβουλεύετο διὰ πᾶσαν ἐπίσημον πρᾶξιν καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνης παρέδωκε τὴν ὑστάτην πνοήν του.

Ἑλένη Γεωργιάδου

Η ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ ὑπὲρ τῆς Κρήτης παράστασις τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς δὲν παρεῖχε τύπον τῶν συνήθων εὐεργετικῶν ἑσπερίδων. Οἱ εὐεργετοῦντες ἀντεπροσώπευον ἐκλεκτοτάτην μερίδα τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, τὴν σφριγῶσαν καὶ εὐγενῆ νεολαίαν τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου διάσημον Ἑλληνα καλλιτέχνην, τιμήσαντα καὶ δοξάσαντα ἐν Εὐρώπῃ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα. Ἡ εὐεργετουμένη σήμερον ὑπὸ τοιούτων τῆς πατρίδος τέκνων, εἶναι κόρη προσφιλὴς τῆς μητρὸς Ἑλλάδος, στένουσα ὑπὸ τυραννικὸν ζυγὸν ἁλυσόδετος, αἱμόφυρτος καὶ ἡμιθανής. Ἡ πίστις καὶ ἀφοσίωσις πρὸς τὴν γλυκεῖαν μητέρα της, τὸ κάλλος της, τὰ θέλγητρά της, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων της, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ της ἐθνικὸν φρόνημα κατέστησαν τοὺς δεσπότας της ἀμειλίκτους, σκληρούς, ἀνιλεεῖς.

Καὶ συσφίγγουσι τὰς ἁλύσεις της καὶ πληγόνουσι τὰς σάρκας της καὶ αἱματοκυλίουσιν αὐτὴν καὶ δοκιμάζουσι νὰ τῇ ἐξορύξωσι τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα παύσῃ βλέπουσα τὸ φῶς, νὰ τῇ κατασυντρίψωσι τὰς χεῖρας, ἵνα μὴ ἐργάζηται, τοὺς πόδας ἵνα μὴ κινῆται, νὰ τῇ ἀποσπάσωσι τὴν καρδίαν ἵνα μὴ αἰσθάνηται.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεων τοῦ ἀγρίου δεσπότου. Ἡ ὑπερήφανος Ἑλληνόπαις δέχεται τὰ ραπίσματα καὶ τὰς πληγάς, βλέπει τὸ αἷμα της χυνόμενον, τὰς σάρκας της κατασχιζομένας, ἀλλὰ δὲν ἐξομνύει. Ἐλπίζει ἐπὶ τὴν μητέρα της, ἐπὶ τοὺς ἀδελφούς της, ἐπὶ τὰ τέκνα της. Καὶ ἔχει δίκαιον. Ὅλοι συμπάσχουν, ὅλοι συμπονοῦν, ὅλοι ὁρκίζονται νὰ ἐκδικηθῶσι τὸ πολυπαθὲς μαρτύριόν της.

Καὶ ἀναμένοντες τὴν κατάλληλον πρὸς τοῦτο στιγμὴν τείνουσιν ἤδη ἀλλήλοις χεῖρα βοηθείας πρὸς ἐπούλωσιν τῶν πληγῶν της, πρὸς μετρίασιν τῶν πόνων της, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας της. Ἡ νεολαία τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτευούσης, ἡ προσωποποιοῦσα τὴν ζωήν, τὸ αἴσθημα, τὰς ἐλπίδας, τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀδελφωθεῖσα μετὰ τοῦ πρώτου Ἕλληνος τοῦ ἐξυψωθέντος ἐν σφαίραις ἰδανικαῖς, τοῦ ζωογονοῦντος κλάδον ἐκλείψαντα παρ' ἡμῖν διὰ τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας του ἀνέλαβον τὸ εὐγενὲς ἔργον τῆς ἀνακουφίσεως τῆς πασχούσης Ἑλληνίδος.

Καὶ ἡ εὐεργετικὴ διὰ τοῦτο ἑσπερὶς ἔφερε τύπον ἰδιάζοντα, ἐπιβλητικόν, μεγαλοπρεπῆ. Εὐεργετοῦντες καὶ εὐεργετουμένη ἀνῆκον εἰς τάξεις ὑψηλάς, εἰς τάξεις ἐξόχως εὐγενεῖς καὶ ἀριστοκρατικάς. Τὸ κοινὸν μετὰ κατανύξεως προσῆλθε καὶ πολλῶν ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν ὡραίαν τοῦ μελοδράματος ἐκτέλεσιν ἀπέστελλε διὰ τῶν πτερύγων τῆς φαντασίας τὸν ὀφειλόμενον τῆς συμπαθείας φόρον πρὸς τὴν δούλην εὐεργετουμένην, τὴν πολυπαθῆ καὶ ἡρωϊκὴν τῆς Μεσογείου κόρην Κρήτην.

ΜΑΡΙΑ ΜΙΤΣΕΛ

Ὁ Ἀμερικὴ θρηνεῖ τὸν θανατον μιᾶς τῶν διασημοτέρων γυναικῶν, αἵτινες ἐδόξασαν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τὸ Ἀμερικανικὸν ὄνομα. Ἡ ἀστρονόμος Μαρία Μίτσελ, ἡ ἔξοχος μαθηματικὸς τοῦ αἰῶνος, ἡ ἀνακαλύψασα κατὰ τὸ 1847 τὸν κομήτην, ὅστις κατέστησε τὸ ὄνομα τῆς ἔνδοξον, ἀπέθανε πρὸ δύο ἑβδομάδων ὑποκύψασα εἰς πολυχρόνιον ὀδυνηρὰν πάθησιν. Ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας εἶχεν ὑποσχεθῆ χρυσοῦν παράσημον πρὸς τὸν ἀστρονόμον τοῦ αἰῶνος, ὅστις ἤθελεν ἀνακαλύψει τὸν πρῶτον τηλεσκοπικὸν πλανήτην. Ἡ Μαρία Μίτσελ εἰκοσιοκταέτης τότε ἠξιώθη τοῦ παρασήμου τούτου, διότι ἦτον ἡ πρώτη ἀστρονόμος ἀνὰ τὸν Παλαιὸν καὶ Νέον κόσμον ἡ ἀνακαλύψασα τὸν πρῶτον τηλεσκοπικὸν πλανήτην.

Κατὰ τὸ 1851 ἐπεσκέφθη τὴν Εὐρώπην, ἐγένετο δὲ δεκτὴ ἐν Λονδίνῳ ὑπὸ τῶν διασημοτέρων ἀστρονόμων, φιλοξενηθεῖσα μάλιστα παρὰ τοῦ Σὶρ John Herschell. Ἐν Παρισίοις τὰ τῆς ὑποδοχῆς αὐτῆς διωργανώθησαν ὑπὸ τοῦ ἀστρονόμου κ. Leverrier καὶ ἐν Βερολίνῳ ὑπὸ τοῦ κ. Οὔμβολδ. Μετὰ τὴν εἰς Ἀμερικὴν τότε ἐπιστροφήν της διωρίσθη καθηγητὴς τῆς ἀστρονομίας ἐν τῷ Bassas College καὶ διευθύντρια τοῦ ἀστεροσκοπείου τῆς αὐτῆς πόλεως. Ἦτο μέλος πολλῶν φιλολογικῶν σωματείων καὶ ἡ πρώτη γυνὴ ἡ ἐκλεχθεῖσα μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Τεχνῶν καὶ Ἐπιστημῶν ἐν Ἀμερικῇ. Λατρευομένη ὑπὸ τῶν μαθητριῶν της ἐπωνομάσθη ὑπ' αὐτῶν *Θεὸς τῶν γυναικῶν*.

Ἡ Μαρία Μίτσελ ἦτον ἐκ τῶν θερμοτέρων συνηγόρων τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, εἶχε δὲ ἀκοάδαντον πεποίθησιν ὅτι τότε μόνον τὰ ἔθνη θὰ προοδεύσωσιν, ὅταν καὶ αἱ γυναῖκες λαμβάνωσι ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῶν. Τῇ ἐφαίνετο, ὡς ἔλεγε, ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ πρῶτον ἄξιωμα, ὅπερ εἶχε διδαχθῆ ἐν τῇ γεωμετρίᾳ. «Ἡ εὐθεῖα γραμμὴ εἶναι ἡ συντομωτέρα ὁδὸς ἀπὸ ἑνὸς εἰς ἄλλου σημείου.» Ἀπέθανεν ἑβδομηκοντοῦτης.

Καίτη Μάγυσσον

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ὡραῖα καὶ θελκτικὰ ἀνθοῦσιν ὑπὸ τὰς θερμὰς τοῦ ἡλίου θωπείας, μὲ βλέμματα θωπευτικὰ ἐστραμμένα πρὸς τὸ γαλανὸν ὀρτερέωμα. Ἀδελφωμένα εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τοὺς κήπους, εἰς τὰ ὡραῖα ἄνθη ζευγνύουσιν ἁρμονικώτατα τὰ ποικίλα χρώματά των μὲ τὴν γλυκείαν ἀναπνοήν των. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς

ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν γῆς, τὰς αὐτὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας ὡς θερμὰ φιλήματα ἐδέχθησαν, ἀλλ' ἄγνωστος ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον των, ἄγνωστος ὁ τόπος τοῦ θανάτου των.

Ἄλλα μαραίνονται ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς μίσχου των, ἀνθήσαντα, ἀκμάσαντα, μυροβολήσαντα μακρὰν τοῦ κόσμου, μακρὰν τῆς μεθυστικῆς αὐτοῦ τύρβης, μακρὰν θερμῶν ἐρώτων καὶ φρικωδῶν συγκινήσεων. Αἱ μικραὶ ψυχαὶ ὑπῆρξαν οἱ μόνοι τῆς νεότητός των ἐρασταί. Αὐταὶ ἐρρόφησαν τὴν γλυκεῖαν δρόσον των, αὐταὶ ἐκάλλυναν τὰ πέταλά των διὰ τῶν ποικίλων χρωμάτων των, αὐταὶ τὰ ἔκαμαν νὰ αἰσθανθῶσι τὸ σφρίγος καὶ τὴν ζωήν, τὸν ἔρωτα καὶ τὴν νεότητα. Ἡ μικρὰ των ὕπαρξις ἐχαιρετήθη ὑπὸ τῆς πρωινῆς ἀδαμαντοστίκτου αὔρας καὶ ἐθρηνήθη ὑπὸ τῆς πενθούσης ἑσπερινῆς δρόσου. Αὐτὰ εἶναι τὰ εὐτυχῆ ἄνθη.

Ἐκεῖνα, ἅτινα ἀνηλεῶς δρέπονται, μόλις τοῦ κάλυκος ἐξελθόντα, ἵνα κοσμήσωσι διὰ τῶν ὡραίων χρωμάτων των καὶ τοῦ ἡδέος ἀρώματός των τὰς πλουσίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας τῶν ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων θεῶνται μελαγχολικὰ τὴν χορείαν τῶν θλιβερῶν καὶ ψευδῶν τοῦ κόσμου ἐπιδείξεων, μὲ τοὺς ἀποτυφλοῦντας ἀδάμαντας, μὲ τὴν ἀκτινοβολοῦσαν μέταξαν, μὲ τοὺς ἀφροειδεῖς καὶ ἀραχνοϋφάντους τῆς νεότητος στολισμούς. Μελαγχολικὰ ἀποκλίνουσι τὴν κεφαλὴν καὶ μαραίνονται ὑπὸ τὴν φωτοβόλον τῶν πολυελαίων ἀνταύγειαν. Εἰς δέσμας συνηρμολογημένα, ἐπὶ κλάδων ἀνελισσόμενα, εἰς στεφάνους συμπλεκόμενα, δίδουσι τὴν ζωήν των εἰς τὰ μαρμάρινα καὶ ψυχρὰ στήθη, ἐφ' ὧν πολλάκις ἐπεκτείνονται, στεφανοῦσι κεφαλάς, αἵτινες συνεχῶς οὐδεμίαν ἄλλην ἀξίαν πλὴν τῶν μύρων καὶ τοῦ κάλλους των ἔχουσι, ὑποκείμενα ἐπίσης εἰς τὸν αὐτὸν θάνατον τῆς ἀσφυξίας καὶ ἀγωνίας ἐν ἀτμοσφαίρᾳ πνιγηρᾷ.

Ἄλλα προσδίδουσι τὴν πανηγυρικὴν ὄψιν των εἰς τοὺς προθαλάμους πλουσίου μεγάρου, ὅπερ ἄνευ οἴκτου τὰ θανατόνει, ὑπὸ σκοτεινὰ καὶ ἀνήλια παραπετάσματα, ὑπὸ τὴν θανατηφόρον ἀποπνοὴν τῶν θερμαστρῶν, ὑπὸ τὴν ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν τεχνητῆς θερμότητος. Μελαγχολικὰ καὶ αὐτὰ ἀποφυλλίζονται ἄγονα καὶ νεκρικὴ κοιτίς των εἶναι οἱ μαλακοὶ καὶ γνωῤῥόδεις τάπητες, ἐφ' ὧν ἀδέξιοι τεχνῖται ἀποτυποῦσι τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ὁμοιώματά των. Ἄλλα κοσμοῦσι ἐν ἡμέρᾳ πανηγυρικῇ τὴν εἰκόνα ἑορτάζοντος ἁγίου, ὑπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ὑποχρύσους θόλους θείας κατοικίας, τὸ δὲ ἄρωμα των δίκην θυμιάματος ἀνέρχεται πρὸς τὸν θεῖον θρόνον ὡς γλυκεῖα καὶ κατανυκτικὴ ὠδή, ὡς Ὡσαννὰ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις τοῖς παρέσχε τὴν ζωήν.

Πολλὰ τέλος προωρισμένα νὰ διέλθωσι τὸν βίον ἐν ὑπερτάτῃ δοκιμασίᾳ καὶ θλίψει, κοσμοῦσι τὰ προσκεφάλαια τῶν νεκρῶν διὰ τοῦ κάλλους των, ἐξουδετεροῦσι τὴν ἐκ τῆς σήψεως καὶ τῶν πληγῶν ἀποφορὰν διὰ τῆς ἡδείας εὐωδίας των, καλλύπτουσι τὴν ἀποτρόπαιον τοῦ θανάτου εἰκόνα, στολίζουσι τοὺς τάφους διὰ τοῦ μειδιάματός των, πενθοῦσι διὰ τῶν μαραμένων πετάλων των τὴν ἀκατάσχετον θλῖψιν τῶν διὰπαντὸς ἀποχωριζομένων, καὶ θρηνοῦσι διὰ τοῦ ἀποχρωματισμοῦ των τὸ ἀνεπανόρθωτον τῆς ὑπερτάτης δυστυχίας.

Ἀλλὰ καὶ τούτων δυστυχέστερα, καὶ τούτων μελαγχολικώτερα εἶναι τὰ γεννώμενα ὑπὸ γλυκὺν οὐρανόν, τὰ αὐξανόμενα ὑπὸ τὸ θάλπος στοργικῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ τὰ ἀποσπώμενα ἀνιλεῶς τῆς μητρός των, ἵνα ἐξορισθῶσιν εἰς χώρας μακρυνὰς καὶ ἀγνώστους, εἰς γῆν ψυχρὰν καὶ νεκρικήν, ὑπὸ οὐρανὸν μολυβδινον, ὑπὸ ἥλιον συνεφώδη καὶ ἄθερμον. Αὐτὰ εἶναι πολύ, πολὺ δυστυχῆ. Κλαίουσιν ἐν τῇ ἐξορίᾳ των τὴν μητρικὴν θερμότητα καὶ ἐκπνέουσιν ἐν τοῖς θερμοκηπίοις, στέλλοντα τὴν τελευταίαν πνοὴν των πρὸς τὴν θρηνωδὸν τοῦ βασιλείου των, τὴν ἀηδόνα τῆς γῆς ἐν ᾗ ἐγεννήθησαν, ἥτις ἐπὶ τοῦ ὑστάτου στόνου των τονίζει τὸ μελαγχολικώτατον καὶ γλυκύτατον τῶν ἀσμάτων της.

Ἔγραφον ἐν Ὀδησσῷ ἔτει 1881.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ἢ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑΙ.

Ἰδοὺ τί ἀναγινώσκομεν εἰς παιδαγωγικὸν σύγγραμμα ἐκδοθὲν ἐν Παρισίοις κατὰ τὸ 1882 καὶ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐν τῷ διαγωνισμῷ Pereire.

«Δὲν εἶναι φυσικὸν νὰ ἀνατίθηται ἡ ἀνατροφὴ καὶ ἡ ἐκ-«παίδευσις τῶν μικρῶν παίδων εἰς ἄνδρας. Στεροῦνται οὗτοι «τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς στοργῆς, τῆς γλυ-«κείας φωνῆς, τῶν θωπειῶν, ἐν γένει δὲ τοῦ μαγνητισμοῦ «ἐκείνου, ὃν ἡ γυνὴ ἐξασκεῖ εὐεργετικώτατα ἐπὶ τῆς παιδι-«κῆς ἡλικίας. Μὴ τὸ μικρὸν δὲν ζητῇ καὶ εὑρίσκῃ πάντοτε «συμπάθειαν, ἐνθάρρυνσιν, παρηγορίαν πλησίον τῆς μητρός, τῆς «μάμμης ἢ τῆς ἀδελφῆς; Τρυφερὸν καὶ εὐαίσθητον τὸ παι-«δίον ἔχει ἀνάγκην ἀφοσιώσεως καὶ στοργῆς. Ἐλλείψει τού-«των μαραίνεται, ἐξαντλεῖται, ἢ ἐπιβάλλεται εἰς πρόωρον «καὶ ἐπιβλαβῆ ὡριμότητα. Εἶναι ἡ φύσις ἥτις ἐπροίκισε τὴν «γυναῖκα, δι' ὅλων τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν τῆς μεγάλης αὐτῆς «διδασκαλικῆς ἀποστολῆς.»

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην πάντες οἱ τοῦ κόσμου λαοὶ ἀνεγνώρισαν καὶ ἀπανταχοῦ εἰς γυναῖκας ἀνατίθεται σήμερον ἡ διδασκαλία τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Ἐν Ἑλλάδι εἰσήχθη ἐπίσης λόγῳ δοκιμασίας ἀπὸ τετραετίας, ὡς δ' ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἀπεδείχθη ἀμφότερα τὰ ἐνταῦθα διὰ δημοδιδασκαλισσῶν λειτουργοῦντα δημοτικὰ σχολεῖα ἀῤῥένων παρουσιάζουσι ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν δημοδιδασκάλων τοιαῦτα μέγιστα πλεονεκτήματα.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ γενικευθῇ τὸ σύστημα τοῦτο, ἀντὶ νὰ ἐπιδιωχθῇ πάσῃ θυσίᾳ ἡ εἰσαγωγὴ τῶν γυναικῶν εἰς ὅλα τὰ σχολεῖα τοῦ κράτους, σήμερον τὰ σχολεῖα ἀργοῦσι, κλείουσιν, ἐλλείψει δημοδιδασκάλων ἀνδρῶν. Ὁ νέος ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς ἐμφορεῖται φαίνεται ὑπὸ ἰδεῶν πολὺ συντηρητικῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐγωϊστικῶν. Δὲν ὑπάρχουν διδάσκαλοι. Ἂς κλείσωσι τὰ σχολεῖα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν διδασκάλισσαι ἀποθνήσκουσαι τῆς πείνης, ὑπάρχουν πτωχαὶ κόραι ζητοῦσαι ἐργασίαν, ζητοῦσαι ἄρτον, δυνάμεναι πολὺ δοκιμώτερον, πολὺ ἀποτελεσματικώτερον νὰ ἐργασθῶσι, πρὸς μόρφωσιν τῶν παίδων τοῦ λαοῦ, πρὸς ἐξημέρωσιν τῶν ἠθῶν καὶ τοῦ χαρακτῆρος, πρὸς ἠθικὴν ἐν γένει ἀνάπλασιν! Ἀδιάφορον! ὁ κ. ὑπουργὸς δὲν ἐννοεῖ τὰ τοιαῦτα συστήματα. Ἢ διδασκάλους ἢ τίποτε.

Καὶ ὁ σήμερον οὕτω ἐγκαταλελειμμένος ἐν τῇ ἀμαθείᾳ καὶ τῇ βαρβαρότητι παῖς τοῦ λαοῦ, παρ' οὗ ἡ πολιτεία δίκην κακῆς μητρυιᾶς ἀφαιρεῖ καὶ τὰ στοιχειώδη αὐτὰ μέσα πρὸς ποιάν τινα ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν διάπλασιν, αὐτὸς, οὗ τὰ

ἔνστικτα, ἡ λογική, ἡ κρίσις, ἡ καρδία οὐδεμιᾶς ἔτυχον καθοδηγήσεως, ἀντὶ καλοῦ καὶ ὠφελίμου εἰς τὴν πατρίδα πολίτου, θὰ αὐξήσῃ ὅλως ἀνευθύνως τὸν ἀριθμὸν τῶν κακούργων καὶ φονέων, οἵτινες λυμαίνονται τὸν Ἑλληνισμόν.

Τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ἐν Ἑλλάδι χωλαίνει εἰς βαθμὸν ἀπελπιστικόν. Εἶναι πληγὴ σεσηπυῖα, ἧς αἱ μολυσματικαὶ ἀναθυμιάσεις ἀπειλοῦσι νὰ ἐπενέγκωσι ἐπιβλαβεστάτας εἰς τὸν τόπον συνεπείας. Ἐν Ἀθήναις ἐν μέσῃ Πρωτευούσῃ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα εἶναι ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὴν τύχην των. Τὰ κτίρια, ἐν οἷς μέχρι σήμερον τὰ πλεῖστα τούτων λειτουργοῦσι οὐδόλως ἀνταποκρίνανται πρὸς τοὺς στοιχειώδεις τῆς ὑγιεινῆς ὅρους, οὓς ἡ ἀνθρωπίνη ἀγωγὴ ἐπιδιώκει. Καὶ ἐνόσῳ τὸ κακὸν περιωρίζετο ἕως ἐδῶ, ὑπομονή! Αἱ μαθήτριαι ἠσθένουν καὶ ὑπεσύροντο. Ἀλλὰ σήμερον νέαι πληγαὶ προστίθενται εἰς τὰς παλαιάς.

Πληροφορούμεθα ὅτι δημοτικὸν Παρθεναγωγεῖον θηλέων εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ τρίτου πατώματος οἰκίας, ἧς τὸ ά. καὶ β'. πάτωμα χρησιμεύει εἰς ἄλλης φύσεως *σχολεῖον*, ὅλως ἀντικείμενον πρὸς τὸν σκοπόν, ὃν ἐπιδιώκει ἡ γυναικεία ἐκπαίδευσις. Εἶναι ἄρα τοῦτο ἐν γνώσει τῶν ἁρμοδίων καὶ ποῦ ἐδιδάχθησαν ἢ εἶδον ἀναγεγραμμένην τὴν νέαν ταύτην μέθοδον τῆς ἠθικῆς τῶν μαθητριῶν διαπλάσεως!

ΦΡΙΚΩΔΕΙΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Αἱ γυναῖκες μᾶλλον ἢ ἡ ἄνδρες τείνουσιν εἰς τὴν ὑπερσαρκίαν, νόσημα ἀηδὲς καὶ ἐπικίνδυνον, γεννώμενον ἐκ τῆς ἀκινησίας καὶ τοῦ καθεστικοῦ βίου, εἰς ὃν αἱ πλεῖσται ἐξ ἡμῶν εἶναι καταδεδικασμέναι.

Φυσικὴ συνέπεια τῆς ὑπερσαρκίας εἶναι τὸ ἐν ταῖς ἀρθρώσεσι, τῷ ὕπατι, ἢ τοῖς νεφροῖς συνωθούμενον καὶ συσσωματούμενον πάχος, ἐξ οὗ αἱ πολυώδυνοι τῆς ἀρθριτίδος τῆς ἡπατίτιδος καὶ τῆς φθίσεως νόσοι, αἱ καταστρέφουσαι τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, καὶ ἀνεπιστρεπτεὶ ἀφαιροῦσαι τὸ πολυτιμώτερον τῆς ζωῆς κόσμημα, τὴν ὑγείαν τοῦ ἀνθρώπου.

Αἱ γυναῖκες τῶν πόλεων, αἵτινες τόσῳ ἀρέσκονται εἰς τὸν ἀναπαυτικὸν καὶ ἀκίνητον βίον, ὧν τόσην θέσιν ἐν τῷ τοῦ βίου προγράμματι κατέχει τὸ **dolce far niente**, ἐὰν ἐγνώριζον τὰς φρικώδεις συνεπείας τῆς ἀκινησίας των θὰ ἀπέφευγον βεβαίως αὐτὴν ἀντὶ πάσης θυσίας.

Ἴσως πολλαὶ τούτων κινήσωσιν εἰρωνικῶς τὴν κεφαλήν, ἀναγινώσκουσαι τὰς γραμμὰς ταύτας. Ἴσως ἀτενίζουσαι τὰς σκελετώδεις χεῖράς των καὶ στρέφουσαι ἀπελπιστικὸν πρὸς τὸ κάτοπτρόν των βλέμμα ψιθυρίζουσι: Δὲν κινοῦμαι ποσῶς καὶ ὅμως μόλις ἡ ἐπιδερμὶς συγκρατεῖ τὸν ὀστέϊνον σκελετὸν τοῦ σώματός μου!

Καὶ ἔχουν δίκαιον. Ἡ ἀκινησία ἄγει ἢ εἰς τὴν ὑπερσαρκίαν ἢ εἰς τὴν ἐξάντλησιν σωματικὴν καὶ ψυχικήν. Ἡ ἀκινησία συντελεῖ εἰς καταστροφὴν τῆς ὀρέξεως καὶ εἰς ἐπίπονον πέψιν. Ἡ παροιμία, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος χωνεύει τόσον μὲ τοὺς πόδας ὅσον καὶ μὲ τὸν στόμαχον εἶναι ἀληθής.

Ἡ ἀνορεξία ἐπάγεται τὴν ἀκατάσχετον μελαγχολίαν, τὴν ὁδηγοῦσαν πρὸς τὴν ὑποχονδρίαν. Πολλοὶ ἰατροὶ διϊσχυρίζονται ὅτι ἐκ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ψυχικῶν διαθέσεων τοῦ ἀνθρώπου δύνανται νὰ ἐννοήσωσιν, ἐὰν τρώγῃ καὶ χωνεύῃ καλῶς.

Ἡ ἀκινησία ἐλαττοῦσα τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν ἀναπνοὴν ἐπάγεται τὴν ἀπώλειαν τῶν δυνάμεων καὶ τὴν ἐξασθένησιν τῶν μυῶν.

Ἡ ἐλάττωσις τῶν δυνάμεων ἐπάγεται τὴν νωθρότητα καὶ τὴν ὀκνηρίαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν σιδηροῦν φράκτην, τὸν ἀπο-

ΕΝΕΔΡΑ

Τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ ἀσθενὴς ἐπρόφερε μετὰ φρίκης καὶ ἀποστροφῆς. Προσέθηκε δὲ μετ' ἀληθοῦς πόνου. Ὄχι, ὄχι, Λουκιανή. σᾶς ἱκετεύω, παύσατε νὰ ἀγαπᾶτε τὸν ἀδελφόν μου. Δὲν πρέπει, ἀκούεις, δὲν δύνασαι νὰ τὸν ἀγαπᾶς. Δὲν δύνασαι μόνη σου νὰ τρέχῃς ὄπισθεν τῆς δυστυχίας, δὲν πρέπει νὰ τίθεσαι εἰς τὴν θέσιν, ὅπου θὰ πέσῃ κεραυνός.

Ἀλλὰ τί φοβεῖσθε λοιπόν; ἠρώτησεν ἡ κόρη, ἐννοοῦσα καλῶς τὸν εἰλικρινῆ τοῦ νέου πόνον.

Σοὶ δεικνύω τὸν κίνδυνον. Σοὶ ἀποκαλύπτω ἕνα κρημνόν. Δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ζῇ τὴν ἰδικήν μας ζωήν, ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν οὐδὲν ὑπάρχει κοινόν.

Ἐγὼ εἶμαι γυνὴ καὶ ἀκολουθῶ τὴν καρδίαν μου. Εἰξεύρεις δὲ πόσον ἡμεῖς αἱ γυναῖκες εἴμεθα ἀσθενεῖς, ὅταν ἡ καρδία μας ὁμιλῇ. Οἱ ἄνδρες διοικοῦσιν εὐκολώτερον ἑαυτούς. Διατί δὲν λέγετε εἰς τὸν ἀδελφόν σας τὰς σκέψεις σας αὐτὰς καὶ δὲν προσπαθεῖτε νὰ τὸν ἀπομακρύνητε ἀπ' ἐμοῦ;

Τῷ εἶπον ἤδη, εἶπεν ὁ πάσχων. Τῷ εἶπον ὅτι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ σὲ καταστήσῃ δυστυχῆ, τῷ ἀπηγόρευσα μάλιστα νὰ σὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' εἰς ἀπάντησιν μοι ἀπέδειξε σαρκαστικῶς, εἰρωνικῶς, ὅτι ἦτο κύριος νὰ πράξῃ, ὅ,τι τῷ ἀρέσκει. Ὅτε ἐγὼ ὁ ἀσθενὴς καὶ ἀνάπηρος δὲν ἤμην ἁρμόδιος νὰ τῷ δίδω συμβουλὰς καὶ διαταγάς, ὅτι τέλος θὰ μὲ κατεσυνέτριβε, ἐὰν ἐτόλμων νὰ τεθῶ πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον του.

Ἀλλὰ πρὸς σέ, Λουκιανή, ἐπαναλαμβάνω ὡς ἀδελφός, ὡς πατήρ, ὅτι νυμφευομένη τὸν ἀδελφόν μου θὰ γείνῃς ἡ δυστυχεστερα γυνὴ τοῦ κόσμου. Φύγε ἀπὸ αὐτὰ τὸ κατηραμένον σπίτι! Ναί, εἶπεν ἐπὶ μᾶλλον ἐξαπτόμενος. Εἶναι κατηραμένον καὶ αὐτὸ καὶ οἱ Μονμάγερ! Λυπήθητι σεαυτήν, Λουκιανή! καὶ φύγε.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε μετὰ τόσης ταραχῆς καὶ συγκινήσεως, ὥστε οἱ ὀδόντες του συνεκρούοντο ἐκ τῆς φρίκης, ὑφ' ἧς εἶχε καταληφθῆ. Ἡ Λουκιανὴ διενοεῖτο βλέπουσα τὴν ταραχὴν τοῦ πάσχοντος: Ὁ δυστυχὴς οὗτος δὲν εἶναι βεβαίως συνένοχος τοῦ ἀδελφοῦ του. Χαμηλοφώνως δὲ ἀποτεινομένη πρὸς αὐτὸν ἠρώτησε· Εἶναι λοιπὸν ὁ ἀδελφός σου τόσον ἀνάξιος ἐμοῦ! Διέπραξεν ἐν τῷ βίῳ του τρομερὰν τινα πρᾶξιν ἄγνωστον μέχρι τοῦδε, ἥτις ὅμως ἠδύνατο ἐπὶ τέλους νὰ γείνῃ γνωστή;

Μήπως εἶπον τοιοῦτον τι; εἶπεν ὁ πάσχων μὲ ὕφος ἀλλόφρονος, προσπαθοῦντος νὰ συναρμολογήσῃ δύο ἰδέας.

Καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ νευρικοῦ γέλωτος προσέθηκε· Μὴ μὲ ἀκούῃς Λουκιανή, διότι πάσχω ἀπὸ μελαγχολίαν, βλέπω παντοῦ μαῦρα . . .

Διατί εἴπετε, ὅτι ἡ οἰκία Μονμάγερ εἶναι κατηραμένη;

Ἐγὼ δὲν εἶπον τοιοῦτον τι, εἶπε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

κλείοντα τὴν δρᾶσιν, τὴν κίνησιν, τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν ζωήν.

Ὅσην θερμότητα παράγει ἡ κίνησις, τόσην ψῦξιν ἡ ἀκινησία. Ἐκ τῆς ψύξεως ταύτης γεννῶνται αἱ χρόνιοι καὶ ἀνίατοι παθήσεις τοῦ καρκίνου, τῆς πνευμονικῆς φθίσεως, τοῦ διαβήτου, τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ αἵματος κ.τ.λ.

Ὅλαι λοιπὸν αἱ ὀδυνηραὶ ἀσθένειαι, αἵτινες μαραίνουσι τὸ γυναικεῖον φῦλον προώρως, αἵτινες ἐνωρίτατα ὁδηγοῦσι τόσας νέας καὶ ἁβρὰς ὑπάρξεις εἰς τὸν τάφον, προκύπτουσιν ἐκ τῆς ἀκινησίας, ἐκ τῆς ἀδρανείας εἰς ἣν μετὰ τόσης ἀπολαύσεως ἐντρυφῶμεν.

Ἐὰν αἱ γυναῖκες τῆς δύσεως ἔχουσι τὴν μορφινομανίαν, δι᾽ ἧς ἀπολαυστικώτατα βαδίζουσι τὴν πρὸς βέβαιον θάνατον ἄγουσαν, αἱ Ἀνατολίτιδες ἔχουσι τὴν ἀκινησίαν, τὴν νωθρότητα, τὸν δήμιον τοῦτον τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας των.

Λευκὴ Ἔδουαρς ἰατρός

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Ι. Θ. Βῶλον. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Ν. Ι. Ξ. Ἰωάννινα. Ἐλήφθησαν παρὰ δος Μ. Φωτογραφία ἀπεσταλη.— Κον Ν. Γ. Κ]πολιν. Πέντε νέα σώματα ἀπεστάλησαν.— Κον Ν. Γ. Α. Σμύρνην. Εὐχαριστοῦμεν διὰ συγχαρητήρια καὶ δι᾽ εὐγενεῖς ὑποσχέσεις· ἀναμένομεν ἐνεργείας σας.— Καν Ζ. Κ. Σῦρον. Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. Μυρίας εὐχαριστίας.— Καν Α. Μ. Ἀθήνας. Καθ᾽ ὅλα ἱκανοποιητική. Ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. — Κον Ε. Κ. Ἀθήνας. Ὄχι φανατισμός, ἀλλὰ δικαιοσύνη. — Κον Ε Β. Σύρον. Συγγνώμην. ἐὰν δὲν κατωρθώσαμεν εἰσέτι νὰ γράψωμεν. Αἱ ἀσχολίαι πολλαί.—Καν Κ. Α. Lausanne. Στείλατε κατάλληλόν τι διὰ τὸ ἡμερολόγιον. Τὴν εὔδησίν σας περὶ τῆς καλλονῆς τῶν Ἀθήδων ἀνεγράφομεν εὐχαρίστως — Κον Ι. Κ. Σμύρνην. Νομίζομεν ὅτι αἱ δοθεῖσαι τιμαὶ εἶναι διὰ τόμους χρυσοδεδεμένους.— Κον Ι. Σ. Ἀλεξάνδρειαν. Γράφομεν. — Καν Σ. Α. Γιούργεβον. Περιγραφή σας ἐγένετο δεκτὴ μετ᾽ εὐχαριστήσεως. Ἀναλαμβάνομεν εὐχαρίστως νὰ ἀποστείλωμεν εἰς Ἀμερικὴν μετὰ τῶν ἡμετέρων τόμων καὶ τὴν «Διάπλασιν». Γράφομεν ἰδιαιτέρως ἐν λεπτομερείᾳ. — Κον Σ. Μ. Μ. Σύρον. Συνδρομὴ ἱστορ. Γυν. καὶ νέας συνδρομητρίας ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας. Ἀριθμοὶ μετ᾽ ἀποδείξεως ἀποστέλλονται. — Καν Ε. Μ. Στενήμαχον. Πάντοτε καλὴ καὶ εὐγενής. Γράφομεν. — Καν Οὐ. Β. Κέαν. Κατάλογος συνδρομητριῶν Ἱστορίας Γυναικὸς ἐλήφθη καὶ ἀντίτιμον ἐκ δρ. τριάκοντα. Μυρίας εὐχαριστίας δι᾽ εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφομεν.— Καν Ε. Μ. Πειραιᾶ. Κατάλογος συνδρομητριῶν μετ᾽ ἀντιτίμου ἐλήφθη. Πολλὰς εὐχαριστίας. — Κας Ε. Μ. Αἴγιναν. Δ. Δ. Τύρναβον. Ε. Α. Πάτρας. Εἰ. Κ. Κυπαρισσίαν. Συνδρομαὶ Ἱστορίας Γεναικὸς ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Καν Θ. Κ. Τρίπολιν. Ἐξεδόθη. — Κον Ι. Μ. Πειραιᾶ. Βιβλιοκρισίας δημοσιεύομεν προσεχῆ ἑβδομάδα.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς δοκιμάζεται ὁ τεχνητῶς χρωματιζόμενος οἶνος. Λαμβάνετε μικρὸν θύσανον (φούνταν) ἐκ μεταξῆς, ὃν πλύνετε καλῶς ἐντὸς ὀλίγου ἀζωτικοῦ ὀξέος. Ἀφοῦ στεγνώσῃ τὸν βυθίζετε εἰς τὸν ἐρυθρὸν ἢ μέλανα οἶνον ὃν θέλετε νὰ δοκιμάσητε. Τὸν σκουπίζετε μετὰ ταῦτα ἐλαφρῶς καὶ τὸν βυθίζετε εἰς ἄλλο ποτήριον πλῆρες ὕδατος ἐν᾽ ᾧ ἔχετε διαλύσει ὀξικὸν ἅλας μολύβδου μετὰ ὀξικοῦ ὀξέος.

Ἐὰν τὸ χρῶμα τοῦ οἴνου εἶναι φυσικὸν καὶ δὲν περιέχει τεχνητὴν βαφὴν ὁ ἐκ τοῦ οἴνου ἐρυθροῦς καταστὰς θύσανος βυθιζόμενος εἰς τὸ ἄνω μίγμα λαμβάνει χροιὰν πρασίνην ἀνοικτήν, τὴν συνήθη χροιὰν τῶν πρασίνων φιαλῶν Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει τὸ χρῶμα εἶναι ἀλλοῖον ὡς ἐρυθροῦν. ῥόδινον, κίτρινον ἢ οἱονδήποτε ἄλλο. οὐδέποτε ὅμως πράσινον.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Καταΐφη Τουρκικόν. Μίαν ὀκὰν καταΐφι, μίαν ὀκὰν μέλι ἢ ζάχαριν καὶ ἡμίσειαν ὀκὰν βούτυρον. Ἰδιαιτέρως κοπανίζετε ἀμύγδαλα, ἅτινα ψήνετε ἐντὸς σιροπίου μὲ ὀλίγην κανέλαν. Βράζετε καλῶς τὸ βούτυρον, στρώνετε εἰς τὸ ταψὶ τὸ 1)2 τοῦ καταΐφιου. Τοποθετεῖτε ἓν στρῶμα ἀμυγδάλων ἐψημένων ὡς ἄνω, ἐπ᾽ αὐτοῦ τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ καταΐφιου. περιχύνετε τότε διὰ τοῦ βρασμένου βουτύρου καὶ στέλλετε εἰς τὸν φοῦρνον. Ἅμα ἐψηθῇ καὶ ἐπιστραφῇ βράζετε τὴν ζάχαριν εἰς σιρόπιον καὶ τὴν χύνετε ἐπ᾽ αὐτοῦ, ἀφοῦ τὸ χωρίσετε εἰς τεμάχια.

Ὁ Ἰωάννης εἰσήρχετο ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην μὲ ὕφος ἀνήσυχον, διότι αἱ φωναὶ τοῦ ἀσθενοῦς εἶχον φθάσει μέχρι τοῦ γραφείου του. Τρέμει καὶ ζητεῖ νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὸ βλέμμα τῆς Λουκιανῆς.

Ἀλλ᾽ ἡ Λουκιανὴ δείκνυται ἀνωτέρα ἑαυτῆς. Τῷ τείνει τὴν χεῖρα ἀταράχως καὶ μειδιῶσα.

Τί συμβαίνει, διατί ἐφώναζε τόσον, ἐρωτᾷ ὁ Ἰωάννης δεικνύων τὸν πάσχοντα.

Ὡμίλει περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῶν καταστροφῶν τοῦ κράτους καὶ ἠρεθίσθη ὀλίγον. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε. Ὁ ὕπνος θὰ τὸν ἀναπαύσῃ. Καὶ μετὰ μεγάλης προφυλάξεως ἐτοποθέτησε ὑπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ πάσχοντος ἓν προσκεφάλαιον καὶ ἀνασκάλευσε τὸ πῦρ.

Ἀποσυρθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν σας, Λουκιανή, καὶ θὰ μείνω ἐγὼ πλησίον του, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

Ἡ Λουκιανὴ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἣν οὗτος ἀσπαζόμενος ᾐσθάνθη ψυχρὰν καὶ φρικιῶσαν. Ἀκολουθῶν δ᾽ αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος ἀπομακρυνομένην, ἔλεγε καθ᾽ ἑαυτόν. Περίεργον! ὑπάρχουν στιγμαί, καθ᾽ ἃς δύναμαι σχεδὸν νὰ ὀρκισθῶ ὅτι ἡ κόρη αὐτὴ δὲν μὲ ἀγαπᾷ.

Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι τόσῳ ἀπίθανον, μεθ᾽ ὅλα ὅσα εἶπε καὶ ἔπραξε μέχρι σήμερον, ὥστε ὅλαι αἱ ὑπόνοιαί μου εἶναι γελοῖαι καὶ ἀβάσιμοι.

Ἡ Κλαυδίνα ἐπανέλαβε τὴν ἐπαύριον τὴν μετὰ τοῦ Γεωργίου διακοπεῖσαν τὴν προηγουμένην συνομιλίαν της. Διατί τῷ εἶπε, δὲν θέλεις νὰ νυμφευθῇ ἡ Λουκιανὴ μὲ τὸν ἀδελφόν σου;

Ὁ δυστυχὴς νέος ἐφρικίασε. Ἠσθάνετο ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν Κλαυδίναν, ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ τρομερὸν μυστικόν. Διότι οἱ χαρακτῆρες των δὲν συμβιβάζονται, εἶπε. Διότι τὴν ἀγαπῶ καὶ ἐπιθυμῶ τὴν εὐτυχίαν της.

Μήπως ἡ εὐτυχία της δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ τοῦ γάμου;

Μὴ μὲ ἐρωτᾶτε πλέον. Ἐὰν ὅμως ἀγαπᾶτε τὴν ἀδελφήν σας, ἐμποδίσατε τὸν γάμον αὐτόν. Καὶ αἰφνιδίως ὑψῶν τὰς χεῖρας του εἶπε. Κατηραμένη! ἡ οἰκία Μονμάγερ! κατηραμένη!

Ἡ Κλαυδίνη τὸν ἐπλησίασε καὶ μὲ ὕφος θωπευτικὸν: εἶσαι δυστυχής, φίλε μου, εἶπεν Καὶ ἐγὼ ἤτις ἐνόμιζον ὅτι σοὶ φερω τὴν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

Ἐὰν ἔλειπες, εἶπεν ὁ νέος θὰ εἶχον ἤδη ἀποθάνει.

Κρύπτεις μυστικόν, τὸ ὁποῖον σὲ βασανίζει. Διατί δὲν μοὶ τὸ ἐμπιστεύεσαι;

Δὲν ἔχω μυστικά, ἀπήντησεν ὁ πάσχων καὶ ἐσιώπησεν.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἡ Λουκιανὴ διερχομένη τοῦ γραφείου τοῦ Μονμάγερ, ἤκουσε τὸ ὄνομά της προφερόμενον ἐν αὐτῷ μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς.

Ἀκουσίως της σχεδὸν ἡ κόρη ἔστη πρὸ τῆς θύρας, ἥτις ἦτο ἡμιάνοικτος. Ῥίπτει ἓν βλέμμα ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐκ τῆς ἐπικρατούσης δὲ ἐν αὐτῷ ἡσυχίας ἐννοεῖ ὅτι ὁ Μονμάγερ κοιμᾶται. Ἀλλ᾽ ὁ ἄθλιος κακούργος δὲν κοιμᾶται ὡς οἱ ἔχοντες ἥσυχον τὴν συνείδησιν. Ὁ ὕπνος του δὲν εἶναι ἀνάπαυσις, ἀλλὰ μαρτύριον.

(ἀκολουθεῖ)